

ASPECTE LEGALE ÎN PRACTICAREA

ARTELOR MARȚIALE

Cunoașterea de către o persoană a drepturilor ce le are, legate de posibilitatea de a ataca pe cineva sau ceva, or invers, de a fi în legitimă apărare, sunt aspecte legate de formare în artele marțiale. Aceste aspecte din păcate, au fost neglijate.

Un practicant de arte marțiale, ar trebui să aibă o înțelegere generală a societății, prin însușirea unui cod de conduită, în scopul de a pricepe, cum să reacționeze în mod rezonabil, chiar și atunci când trebuie să-și atace agresorul. În plus, stand-ardele societății nu se deprind „la ușa dojo-ului”. Legea are implicații cruciale și impune limite, în acțiunile din sala de antrenament. Deși subtilitățile juridice, nu pot fi urmate strict, în mijlocul unei confruntări de stradă, sau în timpul luptei în dojo, un practi-cant al artelor marțiale ar trebui să-și facă timp pentru a reflecta, asupra consecințelor juridice, care decurg din utilizarea tehnicilor pe care le învață. Accentul este pus pe consecințele judiciare civile și penale, ce decurg din diverse lovituri aplicate cu mâ-na, piciorul sau altă parte a corpului, unui agresor pe stradă, sau unui adversar în sala de antrenament.

Distincția, între dreptul penal și dreptul civil, este destul de evidentă. Scopul principal al unei proceduri penale este acela de a proteja cetățenii, împotriva autorului infracțiunii, de a-l pedepsi, sau a-l elimina pentru o perioadă din societate. Statul în general, ca protector al bunăstării publice, definește faptele penale în cod și legi penale speciale. Răspunderea civilă, pe de altă parte, poate urmări compensarea în bani pentru daunele rezultate dintr-o acțiune greșită. Aceste două răspunderi nu se exclud reciproc și pot conduce la demararea de proceduri judiciare, atât penale și civile, în care este necesară și recomandată intervenția unui avocat.

RĂSPUNDEREA PENALĂ

Dreptul penal, definește strict termenii de agresiune, în cazul în care are loc un contact fizic. Înainte de a analiza unele aspecte de drept penal, generate de o tehnica de arte marțiale, trebuie din nou făcută distincția între legea civilă și legea penală. Legea protejează pe de o parte drepturile civile ale unei persoane, față de alte persoane prin instituirea unei despăgubiri bănești, sau de alta natură, către victimă. În dreptul penal, discutam de conștiința publică și moralitate, exprimate în chiar cuprinsul său, iar a preceda sau nu la o acțiune, poate fi o faptă sancționată cu amendă sau închisoare.

Un inculpat trebuie să aibă însă, sau intenție, sau o culpă penală, în faptele sale. Procurorul trebuie să dovedească, dincolo de orice îndoială rezonabilă, nu numai actul criminal în sine, dar, de asemenea, gradul de intenție al celui care a comis crima. Interesul public în protejarea sănătății, siguranței și bunăstării cetățenilor, nu poate fi atins de către persoane fizice, care pur și simplu ar fi de acord să încalce legea. Prin urmare chiar, dacă cineva își exprima acordul în a participa la pregătiri fizice pentru o luptă prin acțiuni comune cu alte persoane, participarea sa într-o luptă nu înlătură răspunderea în cazul în care crează un prejudiciu, altui participant în conflict. În conformitate cu legile din SUA, de exemplu, un inculpat nu poate pretinde că s-a aflat în "auto-apărare", atunci când a fost angajat în "luptă printr-un acord particular, care nu este autorizate prin lege."

În mod similar, încă din secolul al XIX-lea, a fost scos în afara legii duelul, chiar dacă ambele părți sunt de acord cu aceasta activitate, în semn de recunoaștere al interesului societății, în prevenirea provocării de decese sau vătămări corporale grave asupra cetățenilor. Duel este definit în legislația americană ca un "act de luptă cu arme mortale între două persoane în temeiul unui acord anterior." Deși părțile sunt de acord cu aceasta activitatea, criminalitatea actului nu este înlăturată. Asta nu înseamnă că acordul, este total irelevant pentru dreptul penal, cum ar fi cazul consecințelor penale, rezultate din luptele pe gheață la hochei, în cazul în care jucătorii au fost grav răniți. Într-o altercație din 1969 n SUA, un jucător a lovit cu mânușa fața altuia, în timpul meciului. Victima a contraatacat prin lovirea adversarului cu crosa în zona capului , cauzand o fractură a craniului. Primul a fost acuzat de lovire, al doilea de vătămare corporală. Ambii jucători au fost însă achitați, pe considerente de acord la participarea în competiție. Instanța a constatat că izbirea cu mânușa este un fenomen comun în jocul de hochei și, în consecință, acordul jucătorilor a fost dat, pentru o consecință previzibilă. Al doilea, pe de altă parte, a fost achitat, nu pentru acordul adversarului la lovituri grave, ci pentru că instanța a considerat că acțiunile sale au fost reacții instinctive de auto-apărare. Un practicant al artelor marțiale nu va fi imun, la o urmărire penală în cazul în care comportamentul său în dojo-ul este impropriu și agresiv.

În general, o infracțiune este compusa din două elemente:

(1) comiterea unui act ilegal, și

(2) intenția de a săvâși actul.

Astfel, același act poate avea consecințe juridice diferite, în funcție de intenția corespunzătoare cu care criminalul s-a angajat în acțiune. De exemplu, dacă un inculpat împușcă victima cu un pistol, intenționând numai să rănească, dar ucide, inculpatul este vinovat de omor din culpă. Cu toate acestea, în cazul în care inculpatul, împușcă cu intenția de a ucide victima și se îndeplinește scopul urmărit, el a comis omor.

Importantă, în analiza prejudiciilor cauzate de artele marțiale, este întrebarea, dacă mâna sau piciorul poate fi clasificat ca o armă mortală sau instrument periculos. Ca și în multe alte domenii ale dreptului, nu există o unitate de opinii. Unele instanțe au hotărât, că mâna sau piciorul nu reprezintă o armă mortală sau instrument periculos, prin urmare, un asalt cu mâna sau piciorul nu este considerat a fi un atac grav, cu o armă mortală. Alte instanțe, au o perspectivă mai largă și susțin că, în timp ce picioarele și mâinile nu sunt arme mortale sau periculoase în sine, modul de utilizare a acestora, în anumite situații pot să le facă arme mortale. În multe cazuri, contează tipul de pantofi sau cizme purtate de inculpat, pentru a decide, dacă a fost de fapt utilizat un instrument periculos, sau nu. Cei instruiți în artele marțiale, pot fi puși în multe cazuri, în situația de a se auto-apăra. Forța poate fi folosită pentru apărare " în mod rezonabil", iar apărarea este necesar, a fi pe undeva proporțională cu atacul.

Cum se poate observa din relatarea de mai sus, elevii în artele marțiale trebuie să cunoască dreptul lor de a ataca, pentru a respinge un pericol iminent, îndreptat împotriva sa, a altuia, sau împotriva unui bun important al său or al altuia. Pentru auto-apărare, pot fi utilizate de tehnici de Karate, atât în interior, cât și în afara dojo-ului. Un student serios al artelor martiale, care utilizează în mod rezonabil tehnicile sale, exclusiv în scopuri defensive pe stradă și care se comportă Bushido, în dojo, mai mult ca sigur nu va avea nici un fel de probleme de ordin juridic. Unul care abuzează de armele sale naturale, va fi cu siguranță condamnat. Este important ca practicantul de arte martiale sa fie familiarizat cu notiunile elementare de drept si sa cunoasca faptele ce constituie infractiuni sau contraventii, ori faptele care implica raspunderea sa civila, adica obligatia de a repara un prejudiciu pe care l-a cauzat altei persoane. Pentru aplicarea unei sancțiuni penale sau contravenționale, este necesar ca fapta sa fie prevazuta ca infractiune, sau contravenție, e de legislatia in vigoare. Astfel, Codul Penal, cuprinde descrierea principi-palelor fapte ce pot fi savarsite cu violenta si pedepsele ce se aplica in cazul comiterii lor.

În cazul săvârșirii unei infracțiuni sau contravenții, se poate produce altei persoane un prejudiciu moral sau material, care obliga pe cel care a comis fapta sa-l repare. Producerea unui prejudiciu de orice natura altei persoane, chiar în lipsa prevederii faptei ca infractiune sau contravenție, obligă la repararea pagubei. Obligatia de a repara un prejudiciu exista si in momentul in care in timpul antrenamentelor ori al unei competitii se aduce o ranire intentionata adversarului. Exista, de asemenea situatii, cand instructorul sportiv raspunde de faptele elevilor ce se afla sub supravegherea sa.

Bibliografie:

- The Martial Artist's Potential Civil and Criminal Liability-Noah Nunberg
- Răspunderea civila delictuală cu privire la activitatea sportivă, Dr. Alexandru Virgil Voicu, Lumina Lex 1999

Av. OCTAVIAN ULICI

2 dan KyokushinBudoKai

RĂSPUNDEREA CIVILĂ

Conform noului COD CIVIL, în vigoare din octombrie anul curent, practicantul de arte marțiale are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane Cel care, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral. În cazurile anume prevăzute de lege, chiar instructorul de arte marțiale, pote fi obligat să repare prejudiciul cauzat de faptele elevului său. Totuși, răspunderea poate fi înlăturată atunci când prejudiciul este cauzat de forță majoră sau de caz fortuit Prin forță majoră se înțelege aici, orice eveniment extern, imprevizibil, absolut invincibil și inevitabil, iar prin caz fortuit este un eveniment care nu poate fi prevăzut și nici împiedicat de către cel care ar fi fost chemat să răspundă, dacă evenimentul nu s-ar fi produs.

Prin convenții de participare la o competiție, sau chiar prin acte unilaterale, nu se poate exclude sau limita, răspunderea pentru prejudiciul material cauzat altuia printr-o faptă săvârșită cu intenție sau din culpă gravă. Totuși, răspunderea pentru prejudiciile cauzate integrității fizice sau psihice ori sănătății nu poate fi înlăturată ori diminuată decât în condițiile legii. Declarația de acceptare a riscului producerii unui prejudiciu, făcută prin convenții de participare la o competiție, sau chiar prin acte unilaterale, nu constituie, prin ea însăși, renunțarea victimei la dreptul de a obține plata despăgubirilor.

Cel care cauzează altuia un prejudiciu cu intenție, printr-un procedeu nepermis în competiție, iar fapta ilicită este săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare, căci autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă. Nu datorează despăgubire cel care, fiind în legitimă apărare, a cauzat agresorului un prejudiciu, cu toate acestea, va putea fi obligat la plata unei indemnizații adecvate și echitabile, cel care a săvârșit o infracțiune prin depășirea limitelor legitimei apărări. Practicantul minor, care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde de prejudiciul cauzat, dacă nu se dovedește discernământul său la data săvârșirii faptei. Minorul care a împlinit vârsta de 14 ani răspunde de prejudiciul cauzat, în afară de cazul în care dovedește că a fost lipsit de discernământ la data săvârșirii faptei.

Instructorul care l-a îndemnat pe elev, sau l-a determinat să cauzeze un prejudiciu, l-a ajutat în orice fel să îl pricinuiască sau, cu bună știință, a tăinuît bunuri ce proveneau dintr-o faptă ilicită ori a tras foloase din prejudicierea altuia răspunde solidar cu autorul faptei. Dacă prejudiciul a fost cauzat prin acțiunea simultană sau succesivă a mai multor persoane, fără să se poată stabili că a fost cauzat sau, după caz, că nu putea fi cauzat prin fapta vreuneia dintre ele, toate aceste persoane vor răspunde solidar față de victimă. temeiului răspunderii.

NOȚIUNEA DE ACCIDENT SPORTIV

În mod curent, prin termenul de „accident”, se desemnează un eveniment neașteptat. desfășurat de obicei într-un interval scurt de timp, nu poate fi prevăzut și întrerupe desfășurarea normală a unei acțiuni. sau activități. Noțiunea de integritate fizică, trebuie înțeleasă în sensul ei cel mai larg. ca baza a tuturor activităților și care include deprinderile necesare pentru exercitarea unei profesii, cum ar fi aceea necesare sportului profesionist.. Accidentul suferit în îndeplinirea sarcinilor de servicii și accidentul survenit în cadrul activităților cultural-sportive, în timpul și din cazul executării acestor activități sunt asimilate cu accidentele de munca, fiind incidente normele de drept al muncii și securității sociale. Accidentele sportive sunt asimilate accidentelor de munca și sunt expres reglementate de lege. Astfel notiunea de accident de muncă desemneaza vatamarea violenta a organismului și. dupa caz. intoxicatia acuta profesionala. fiind necesară îndeplinirea urmatoarelor conditii cumulative: sa se fi produs pe durata procesului muncii sau în timpul îndeplinirii sarcinilor de serviciu ale persoanei în cauza, indiferent de natura juridica a contractului ce stabilește cadrul desfășurării activității; sa provoace incapacitate temporară de munca, invaliditate sau deces. Sunt considerate persoane încadrate în muncă persoanele care prestează o activitate în temeiul unui contract individual de munca sau al unui contract civil de prestari de servicii.

Accidentele sportive. în cazul în care sunt asimilate cu accidentele de munca, pot genera la rândul lor și boli profesionale. Confort definiției date de Organizația Mondiala a Sanatații (OMS), “bolile profesionale constituie afecțiuni ai căror agenți etiologici specifici sunt prezenți la locul de muncă, asociați cu anumite procese industriale sau cu exercitarea unor profesiunii”. Numarul și natura factorilor de risc, luați în considerare ca generatori de boli profesionale, difera de la o țara la alta. În România, prin boli profesionale se înțelege afecțiunile, ce se produc ca urmare a exercitării unei meserii sau profesii, sau în legatura cu acestea. cauzata de factori nocivi. caracteristici locului de munca, precum și din suprasolicitarea diferitelor organe sau sisteme ale organismului în procesul de munca.

Accidentul în medicina sportiva, este definit în literatura de specialitate britanică, ca fiind „ranirea (lovirea) corpului printr-o manevra mecanica la care corpul nu se poate adapta în timp și spațiu.” Indiscutabil ca practicarea sportului nu are drept scop producerea de accidente, considerându-se ca sportul contribuie la educație, fiind definit ca „procesul prin care unii indivizi, devin participanți în societatea lor...” El este de fapt „o activitate fizică instituționalizată”, cu elemente de competiție, în care motivația fizico-psihică este cea importantă în final. Astfel, scopul social al sportului, este împlinit numai atunci când el este practicat în interiorul limitelor regulamentare. Când sportul este practicat în aceste limite. riscurile de accidentare a participanților sunt mai mici. Aceasta și datorita faptului. ca. În principal. pentru fiecare ramura sportiva exista reguli „adaptate caracterului mai periculos sau mai puțin periculos al întrecerii””, cu toate ca. obiectivele legate de sport ca forma de divertisment și astfel de „asocierea cu violenta” fac uneori ca protejarea sportivilor de vătămari corporale, să nu reprezinte o prioritate.

Din practicarea sporturilor, se pot produce o serie de accidente. în lipsa unei reglementări legale speciale, consecințele lor juridice vor trebui soluționate după principiile dreptului comun. Pe lângă producerea accidentelor, care pot avea drept consecință vătămări corporale sau atingeri aduse sănătații unei persoane, pot exista și fapte care să aducă atingeri drepturilor și intereselor legitime. Astfel. în activitatea sportivă putem identifica fapte ilicite care pot antrena raspunderea civila delictuala, fapte care pot atrage răspunderea atât a panicipanților la activitatea sportivă, cât și a organizatorilor. Acestea constau. în principal, din: abateri de la prevederile rcglementelor disciplinelor sportive (depășirca limitelor regulilor de joc sau al întrecerii); încălcarka interdicției de a folosi și deține substanțe dopante în timpul pregatirii și/sau a competiției; încălcarea disciplinei la antrenament, pregătire și competiție; culpa medicului; culpa antrenorului; culpa partenerului de antrenament. a organizatorilor unei competiții. Cunoaștem că practicarea sporturilor, este susceptibilă la o serie de riscuri, care sunt în prealabil cunoscute de participanți și pe care coparticipantul lezat, se presupune ca le-a acceptat. Consimțământul sportivului la riscul acceptat, se manifestă, chiar prin prezența lui pe terenul unde se desfășoară activitățile sportive. "Teren", în această accepțiune poate fi stadionul, terenul de joc (regulamentar dimensionat în funcție de specificul disciplinei sportive cum ar fi: cel de handbal, volei, podiumul de haltere, ringul de box, sau pe tatami etc.). Sportivul înțelegc să-și dea consimțământul pentru riscurile normale ale sportului, dar nu și pentru depășirea neregulamentară a limitelor acestora, care-i pot provoca prejudicii cauzate de eventualele accidentări, ce pot interveni. Și toate acestea, în epoca în care participarea și succesul în competițiile de cel mai înalt nivel. cit și în timpul necesar pregătirii acestora, impun sacrificii și riscuri. În gimnastică, de exemplu, tehnica din ce în ce mai complicată a exercițiilor prezentate de campioni, îi obligă pe ceilalți sa egaleze sau sa depasească dificultatea elementelor tehnice.

Aceste elemente necesită mai multă pregătire și, adesea presupun mai mult risc atât datorită timpului de expunere pe aparate. cât și datorită complexității și periculozității mai mari a miscarilor, fapte care nu constrâng sportivul la a le executa, angajarea lui în astfel de activități fiind motivată de „dorința lui interioară și nu de amenințările sau forța fizică a altora, ei având libertatea sa iasă din arenă sau din sport.”.